

Kylebergs- eller Qvarntorpa ån bygd bro. Alldeles invid vägkanten, i SW vid bron, observeras en runsten. — — — Stenen af 6 tum (17 cm) bredd i toppen och 1 fot 6,5 tum (60 cm) synlig längd tyckes endast utgöra ett fragment: venstra sidan är i synnerhet skadad.»

139. Väster Tollstads kyrka, Lysings hd.

Pl. XLV. Fig. 1 (B. 923).

Litteratur: B. 923; L. 1663; W. 203; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 630.

Broocman säger runstenen ligga i vapenhusdörren, men P. A. Sävne fann den 1861 icke mer.

Teckningen i B. 923 visar, att stenen varit en gravhäll av kalksten, enligt måtten i B. 923 har runstenen varit 2,48 m lång, 84 cm bred över slingbandet i storändan, 80 cm över sista runan. Slingans normalbredd har varit 10 cm.

Inskriften står i tvänne slingor längs stenens långsidor och är i B. 923 följande:

Högra slingan: : rikulfr : lel kiaru : kumbl : pesi · eftnr Vänstra slingan: kiarþar · faþur ·
 5 10 15 20 25 30 35 40
sih kup : hialbi : aoutih — i :
 45 50 55

I B. 923 står **lel** för **let** och i **pesi** saknas övre delen av **es** och den nedre av **i**. Den stav, som finnes framför **kup**, har ej upptagits, då den synbarligen tillhör den rämna, som delar stenen i två halvor. Däremot har jag ej velat rätta **sih** till **sin** och borttaga **i** uti **aouti**, ehuru åtminstone det senare troligen icke varit ristat. Uti **eftnr** torde **n** vara att fatta som **a**, liksom Ög. 140 har **eftar**, och framställa ett mellanstadium mellan *æftin* och *eftr*. Att det slutande [**a**] fattas i **kiaru**, måste bero på ristarens glömska.

Namnet **rikulfr** motsvarar namnet på *Rikulwær biscopær*, *ønsker at ædlum*, VGL IV, biskop i Skara, men namnet förekommer ock understundom annars i fsv. Namnet **kjarpar** är fsv. *Gærdhar*, se Lundgren.

Fonetisk transkription:

Ríkulfur læt gjarva kumbl þæssi æftir Gærðar, faður sin. Guð hialpi ond h[ans]!

Översättning: Rikuly lät göra detta minnesmärke efter Gärdar, sin fader. Gud hjälpe hans ande!

140. Väster Tollstads kyrka, Lysings hd.

Pl. XLV. Fig. 2 (B. 923).

Litteratur: B. 923; L. 1665; W. 204.

B. 923 visar, att även denna runsten varit en kalkhäll, vars ristning varit anordnad som föreg., Ög. 139. Blott en del har funnits i behåll, ungefär stenens halva bredd men